

ne finanslovaftale, og i al ubeskedenhed fordi Det Radikale Venstre insisterede på, at det skulle være på dagsordenen.

Finansloven indeholder også et brud på AF's monopol på jobformidling; også et gennembrud for, hvad vi har kæmpet for i årevis, en mere effektiv formidling af job. Med forliget kan formidlingen af job skræddersyes til regionens virksomheder, og det bliver Det Regionale Arbejdsmarkedsråd, som får ansvaret for en succesfuld jobformidling.

Vi lægger selvfølgelig også vægt på alle de ting, der er sket her i samlingen med hensyn til virkeliggørelse af det rummelige arbejdsmarked, og vi er også glade for den førtidspensionsreform, som er indgået. Vi finder, at der er rigtig mange perspektiver i den.

Det er også blevet en flot finanslov for kulturen. Den understreger, at både regeringen og et flertal i Folketinget har et ønske om, at kulturpolitikken skal have en central placering i fremtidens samfund, og samtidig er der givet kontant hjælp til at løse tilbagevendende og akutte problemer, bl.a. på større kulturelle institutioner. CD's ordfører, hr. Peter Duetoft, nævnte kulturpolitikens betydning, og jeg synes, det var gode ord.

På det parlamentariske plan har finansloven været spraglet. Regeringen har indgået forlig til stort set alle sider, store dele af finansloven er forhandlet på plads med SF og Enhedslisten, store dele sammen med CD, og hvad angår arbejdsmarkedspolitikken, er de borgerlige partier trukket i arbejdstøjet. Det korte af det lange i alt det her er vel, at man dårligt kan kalde regeringen for handlingslammet, tværtimod den er vel særdeles manøvreedygtig, for ellers havde vi ikke oplevet alle de forskellige partikonstellationer.

Det Radikale Venstre støttede som sagt de borgerlige regeringer op gennem 1980'erne under overskriften »en ansvarlig økonomisk politik.« På det tidspunkt ville vi nok kritisere Socialdemokraterne og venstrefløjens for at være uansvarlige, men der er gået en del år siden da, og billedet er ændret. Vi oplever, at Venstres og De Konservatives vilje til at påtage sig et ansvar for den økonomiske politik ikke er særlig overvældende, og så prøver jeg endda at formulere mig diplomatisk. Vi havde langt hen ad vejen i forbindelse med finanslovforhandlingerne forhåbninger om, at især De Konservative turde og ville noget. Men hvad skete? De Konservative lagde sig ind under vingerne hos Venstre, og

der er desværre langt til borgerlige stemmer, der arbejder. Igen synes jeg, at CD's ordfører, hr. Peter Duetoft, formulerede det på glimrende vis.

Dér, hvor den borgerlige aktivitet er højest, i hvert fald når det gælder forslag til finansiering, er med hensyn til besparelser på ulandsbistanden. Men for Det Radikale Venstre er det vigtigt fortsat at have en høj og en flot ulandsbistand, gerne verdens højeste, og derfor vender vi os også imod forslag om at skære i ulandsbistanden. Da vi hørte Venstre for et par måneder siden kæde besparelser på ulandsbistanden sammen med øgede udgifter til sundhedsvæsenet, var vi ærlig talt forbløffede. Det er mig bekendt en nyskabelse i dansk politik på den led at kæde ting sammen, og den sammenkædning indebærer, at det er de fattigste på kloden, der skal finansiere Venstres valgkampsløfter, og det synes jeg egentlig er synd og skam.

Fra radikal side finder vi, at ulandsbistanden er et vigtigt bidrag til bekæmpelse af fattigdom, og at ulandsbistanden bl.a. kan være med til at forebygge konflikter på en måde, der gør, at vi også har en egoistisk interesse i at give ulandsbistand. Derfor er det også svært at forstå, hvorfor denne sammenkædning skal foretages.

I det hele taget blæser der ikke særlig milde vinde fra den borgerlige opposition i øjeblikket: Besparelser på ulandsbistanden, besparelser på miljø-, freds- og stabilitetsrammen, begrænsning i antallet af familiesammenføringer, en retspolitik baseret på strengere straffe, og alt sammen efterhånden i et sådant tonefald, at man undrer sig og spørger, hvad det næste mon kan blive. Det Radikale Venstre ønsker en ordentlig integrationspolitik og en ordentlig retspolitik, men vi stiller os selv det spørgsmål i vores stille sind, om skruen kan skrues længere ned, og om der findes flere steder, hvor man kan stramme op og spille hård.

Jeg har bemærket, at i det seneste nummer af Børsens Nyhedsmagasin tager en stribe erhvervsledere afstand fra, hvad de betegner som den stigende nationalisme i Danmark. Pointen er, at et konkurrencedygtigt erhvervsliv i høj grad er afhængigt af mennesker og inspiration udefra, og hvis Danmark vender ryggen til verden, mister vi muligheder – det være sig kulturelle, det være sig menneskelige, men sandelig også økonomiske muligheder. Der må forhåbentlig være en grænse, men jeg kan ærligt talt være lidt bekymret indimellem. Der må fortsat være plads til humanisme, det er i hvert fald vigtigt for Det Radikale Venstre.